పాలకుండలో విషబిందువులు

"రాజూ!..."

పుస్తకాలబొత్తి ఎడం భుజంమీద పెట్టుకుని ఆ చేత్తోనే వాటిని గట్టిగా పట్టుకుని పరధ్యానంగా నేలచూపులు చూస్తూ నడుస్తూన్న రాజు త్రుళ్ళిపడ్డాడు..

"ఏమిట్రాజూ! నువ్వుకూడా లేటా? నేనూ లేట్! రా! కూర్చో పోదాం" ఆహ్వానించింది రాధిక.

రాజు ముఖం వెలిగిపోయింది.

"అవునమ్మాయిగారూ! ఈరోజు అమ్మకి కూరలు తెచ్చేసరికి ఆలస్యం అయిపోయింది అందుకే అన్నంకూడా తినకుండా వెళ్ళిపోతున్నాను" గబగబ ఆగివున్న కారు దగ్గరి కొస్తూ అన్నాడు ఇంటర్ చదువుతున్న పదహారేళ్ళ రాజు.

"అయితే రా!... స్కూల్ దగ్గర దిగిపోదువుగాని" అని, "రాఘవయ్యా తలుపుతియ్యి" ఆజ్ఞ జారీచేసింది పద మూడేళ్ళ రాధిక.

"పద్దమ్మగారూ! వాడింకా భోజనం చెయ్యలేదు.

అన్నం తినకుండా వెళ్ళిపోతే వాళ్ళమ్మ ఊరుకోదు. మీా రెళ్ళండి" మెల్లగా అన్నాడు రాఘవయ్య.

కారు ఎక్కాలనే ఉబలాటం తండ్రి చూపిన కోర చూపుతో దిగిపోయింది రాజుకి.

"అవునమ్మాయిగారూ! నేను అన్నం తినాలి" అనేశాడు. అంతే! కారు దూసుకుపోయింది.

అంతవరకు ఆగివున్న రాజు ఊసురంటూ తిరిగి నడక ప్రారంభించాడు. అతని మనసంతా చిరాగ్గా అయిపోయింది. "ఛీ! ఈ నాన్న ఎప్పుడూ ఇంతే. నేను కారెక్కితే తనకేం నష్టం!" గొణుక్కున్నాడు.

రాధిక ఇంజనియర్ గోవర్ధన్‌గారి యేకైక పుత్రిక. ఓ మంచి కాన్వెంట్‌లో ఎయిత్ చదువుతోంది.

రాజమహల్లాంటి వారింటికి దొడ్డివేపు ఓ మూలగా ఔట్‌హౌస్ వేయించి డ్రయివర్ రాఘవయ్యకి యిచ్చాడు గోవర్ధన్. అతని భార్య ఓ సోషల్ లేడీ!

రాఘవయ్య, లక్ష్మీదంపతులకు రాజు కాక మరో ఇద్ద రాడపిల్లలున్నారు.

గోవర్ధన్ మంచి డ్రింకర్. అప్పుడప్పుడు భార్యనికూడా తాగమనడం, ఆవిడ తాగడం కూడా జరుగుతూ ఉంటాయి.

రాఘవయ్యకి వయస్సు పైబడుతున్నా అమ్మాయిల రంధి మాత్రం వదల్లేదు. చిన్నతనంనుంచీ అందుబాటులోవున్న ఆడపిల్లల్ని తెలివిగా ఉచ్చువేసి పట్టేసేవాడు.

అడపాదడపా తన్నులు తినడం, అంటురోగాలతో హాస్పిటలు పాలవడం కూడా కద్దు.

బిజీ జీవి అయిన గోవర్ధన్ యిలాంటివి అంతగా పట్టించుకునేవాడు కాదు. తనదగ్గిర మంచిగా ఉన్నాడు–అది చాలు అనుకునేవాడు.

రాజు చురుకయిన పిల్లాడు. కానీ సినిమాల పిచ్చి ఎక్కువ. రాధికకూడా వచ్చిన ప్రతి సినిమా చూస్తుంది. రాజంటే ఆ పిల్లకి ఒక విధమైన అభిమానం.

కానీ గోవర్ధన్‌కి తన కూతురు ఒక కారు డ్రయివర్ కొడుకుతో, అదీ తన ఉప్పుతిని బ్రతికే రాజుతో చనువుగా మాట్లాడడం సహించలేదు.

అది తెలిసిన రాఘవయ్య కూడా తన భార్యాబిడ్డల్ని దూరంగానే ఉంచుతాడు.

అందుకే ఈరోజు రాధిక రాజుకి లిఫ్టు యిస్తానన్నా అతను అంగీకరించలేదు. ఇది అలవాటుగా మారచ్చు! ఆపై యజమాని తనకి ఉద్వాసన చెప్పవచ్చు.

రాజుకి ఆ రోజు మనసు మనసులో లేదు. "అసలు నాన్నకి బుద్ధిలేదు. తనయితే ఎప్పుడూ కార్లోనే తిరుగుతాడు. మరి మేమెక్కకూడదు. జీవితంలో కారు ఎలాగూ కొనలేం! కనీసం యెవరయినా లిఫ్టు యిస్తానంటే మధ్య ఈయన సొమ్మేం పోయిందట?" ఇలా ఉన్నాయతని ఆలోచనలు.

అందుకే స్కూల్లో టీచర్ ప్రశ్నలకి సరిగ్గా జవాబు చెప్పక తిట్లు తిన్నాడు.

"ఏరా రాజూ! అన్నం తినకుండా ఏమిటా దిక్కులు చూడటం?" భోజనం ముందు తల్లి విసుక్కుంది.

"ఆకలిగా లేదమ్మా!" చిరాగ్గా అన్నం ముందునుంచి లేచిపోతున్న కొడుకుని వింతగా చూసింది తల్లి.

♦ ♦ ♦

రాత్రి తొమ్మిది దాటింది.

నగరమంతా దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతున్నా గోవర్ధన్‌గారి బంగళా మాత్రం నిద్రావస్థలో ఉన్నట్టుంది. బయట గోవర్ధన్‌గారి గదిలోనూ తప్ప అంతా దాదాపు చీకటిగా వుంది.

రాఘవయ్య గదిలోకూడా చిన్న లైట్ తప్ప వెలుగు లేదు. పది కాకపోయినా అర్ధరాత్రిలా వుంది.

రాధిక నిద్రరాక విశాలమైన ఆ డన్‌లప్ బెడ్ మీద చిరాగ్గా మసులుతోంది. ఎప్పుడూ లేనిది ఆ పిల్లకి ఒంటరితనం పిచ్చెక్కించేలా వుంది.

క్లాస్ పుస్తకాలు తీసినా బుర్రకెక్కడం లేదు. "ఛీ! డాడీ ఎవ్వరితోనూ మాట్లాడద్దంటారు. ఎలా? తనకున్న గొప్పవారితోనే మాట్లాడాలట!

అయితే నేను వారికన్న తక్కువదాన్నయితే నాతో ఎలా మాట్లాడుతారు! ఇంతమాత్రం ఆలోచన డాడీకి లేదు" విసుక్కుంది.

రాధికకి హఠాత్తుగా రాజు గుర్తొచ్చాడు. "అతనెంత

బాగుంటాడు? ఎంత చక్కగా మాట్లాడుతాడు? ఏమిటో అతనితో మాట్లాడితేనే మండిపడతాడు డాడీ! రాఘవయ్య కూడా అంతే. మేమిద్దరం మాట్లాడితేనే చాలు రాజుకి ఏదో ఓ పని చెప్పి పంపేస్తాడు. ఛీ! ఈ పెద్దవాళ్ళందరూ ఇంతే! పాపం రాజుకూడా తనతో మాట్లాడడం యిష్టమే!" ఆలోచిస్తున్న రాధిక త్రుళ్ళిపడింది.

తండ్రి గదిలోంచి పెద్దగా నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి. తల్లి కూడా పగలబడి నవ్వడం ఆ పిల్లకి వింతగా తోచింది.

కాసేపు ఆ నవ్వుల్లో తనూ పాల్గొనాలని మెల్లగా లేచి తండ్రి గదికేసి నడిచింది.

హఠాత్తుగా వెళ్ళి తల్లిని జడిపించాలనే కొంటె ఊహతో అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వస్తున్న ఆ పిల్లకి, తల్లి నోట తన పేరు వినిపించగానే ఠక్కున ఆగిపోయింది.

"ఛ! మీకు సిగ్గులేదు. పక్కగదిలో రాధిక పడుకుంది. ఇంకా పదిగంటలయినా కాలేదు. ఏమిటీ పిచ్చి?" అలా విసుక్కున్నా అది కోపంలా అనిపించలేదు ఏదో గునిసినట్టుంది.

"దాని మొహం! చిన్నపిల్ల! దానికేం తెలుసు! అయినా అది ఈపాటికి నిద్రపోయే వుంటుంది" తండ్రి గొంతది.

రాధికకి చాలా కోపం వచ్చింది.

"ఏమిటీ తను చిన్నపిల్లా? తనకేం తెలియదా? అసలు నాన్న ఉద్దేశం ఏమిటి? తను పెండ్రాళే పడుకునే మాటయితే

నిజమేగానీ, ఏం తెలియదంటే ఎలా?" చిరాగ్గా కిటికీ కర్టెన్ తొలగించి చూసిన ఆ పిల్ల కొయ్యబారిపోయింది.

టేబిల్ మీద త్రాగుడు సరంజామా, ఆ పక్క డబుల్ బెడ్ మీద దాదాపు నగ్నంగా వున్న తల్లి, తండ్రి!

*　　　*　　　*

రాజు మెల్లగా లేచాడు. తండ్రికేసి చూశాడు అతను గాఢనిద్రలో వున్నట్టు గుర్రు వినిపిస్తోంది. తల్లి, తండ్రీ మంచం పక్కన చాపమీద యిద్దరు పిల్లల్ని పెట్టుకుని పడుకుంది.

ప్రతిరోజూ రాత్రి పది దాటాక తండ్రి ఎవరూ చూడ కూడదన్నట్టు చదివి అటకమీద దాచే పుస్తకం ఏమిటో తెలుసు కోవాలనే ఆరాటం రాజులో యెక్కువై పోయింది. ఈరోజు అందరూ త్వరగా పడుకోవడంతో అది చూడటానికి అవకాశం వచ్చింది.

మెల్లగా ఆ పుస్తకాన్ని తీసుకుని చప్పుడు కాకుండా బయటకొచ్చి పంప్ సెట్టుకున్న గదిలోకి వెళ్ళి లైట్ వెలుగులో యెవరూ చూడరనుకున్న ప్రదేశంలో కూర్చుని కుతూహ లంగా, ఆతృతగా పుస్తకం పేజీలు తిప్పాడు.

అతనిలోని రక్తం వడివడిగా ప్రవహించినట్లయింది.

అది ఒక చవకబారు "సెక్స్ బుక్!"

అసభ్యకరమైన ఫోటోలు, కథలు!

♦　　　♦　　　♦

ఆరోజు మొదలు రాజు తండ్రి తెచ్చే పుస్తకాలు

చదవడం, రాధిక నిద్ర నటించి తండ్రి గదిలో బ్లూఫిలిం చూడడం నిత్యకృత్యం అయిపోయింది.

ఇద్దరిలోనూ చదువు వెనకబడింది.

"రాజూ!" ఓ రోజు మెల్లగా పిల్చింది రాధిక.

"ఏం?" కళ్ళతోనే ప్రశ్నించాడు రాజు, తమ కంఠం తల్లిదండ్రులకి ఎక్కడ వినిపిస్తుందోనని.

"ఈరోజు సాయంత్రం స్కూల్ ఎగ్గొట్టి పార్కుకి రా" రహస్యంగా అంది.

"ఎందుకు?" వింతగా చూశాడు రాజు.

"చెప్తాగా!" అనేసి చకచకా వెళ్ళిపోయింది రాధిక.

రాజు మనసంతా అదోలా తియ్యగా అయిపోయింది. "రాధిక నన్నెందుకు రమ్మంది? తనని ప్రేమించిందా?" ఏదో సినిమా గుర్తొచ్చి ఉత్సాహంగా లేచాడు.

రాజు, రాధికలు అనుకున్నట్టు యిద్దరి స్కూళ్ళకీ మధ్యగా వున్న ఓ పార్కులో ఓ చెట్టుకింద చతికిలపడ్డారు.

"ఏమిటమ్మాయిగారూ?" మౌనాన్ని ఛేదించాడు రాజు. అతనికి ఆతృతగా వుంది వినాలని.

"సినిమా కెడదామా?"

"అమ్మో!" గుండెలమీదే చెయ్యి ఉంచుకున్నాడు రాజు, తండ్రి నరసింహావతారం గుర్తొచ్చి.

"ఛీ! నువ్వేం మగాడివి..." విసుక్కుంది రాధిక.

"కాదమ్మాయిగారూ!"

"ఇదుగో రాజూ! నేను చెప్పేది జాగ్రత్తగా విను. నన్ను అమ్మాయిగారూ, అమ్మాయిగారూ అంటే నేను నీతో మాట్లాడనే మాట్లాడను. చక్కగా 'రాధీ!' అని పిలు" ఇరవయ్యేళ్ళ యువతిలా తన్మయత్వంగా అంది రాధిక.

రాజు పొంగిపోయాడు.

"అలాగే!" అన్నాడు ఆనందంగా. అతనికి గొప్పింటి పిల్ల పాలేరుని ప్రేమించడం, ధనవంతులబిడ్డ పనిపిల్లని ప్రేమించడం లాంటి సినిమాలు చాలానే తెలుసు.

"ను...వ్వు ... నన్ను ప్రేమించావా ?" మెల్లగా అన్నాడు.

"అవును" అన్నట్టు తల వూపింది రాధిక.

రాజు ఉత్సాహంగా ఆ పిల్ల చెంపమీద ముద్దు పెట్టాడు. ఆమె సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయింది.

ఆ పిల్లకి ఓ సినిమాలో పదిహేనేళ్ళపిల్ల, పదిహేడేళ్ళ పిల్లాడు ప్రేమించుకోవడం గుర్తొచ్చి ఆ హీరోయిన్ తనే అన్నట్టు మురిసిపోయింది.

* * *

"ఛంపేస్తాను వెధవా! చదువు మానేసి ఈ వెధవ పుస్తకాలు చదువుతావా?" అటకమీద తాను రహస్యంగా దాచి చదువుకునే పుస్తకాలు కొడుకుతీసి చదవడం చూసిన రాఘవయ్య కొడుకుని చావబాదేస్తున్నాడు.

మేడమీదినుంచి అంతా గమనిస్తున్న రాధికకు కూడా దుఃఖం వచ్చింది రాజుని చూస్తుంటే. అది కేవలం రాజుమీద

జాలి మాత్రమే కాదు, నిన్న రాత్రి తండ్రి గదిలో జరిగే తంతు రహస్యంగా గమనించడం చూసిన అతను తనని ఇలాగే బాదేశాడు. కానీ ఎవరికీ వినిపించకుండా...తాము పెద్దవారు గదా! అందుకే అన్నీ రహస్యంగా జరిగిపోవాలి! అయినా వెధవ పుస్తకాలు అని తెలిసినపుడు అతగాడు మాత్రం ఎందుకు చదవాల్ట? పళ్ళు నూరుకుంది రాధిక.

మర్నాడు మామూలుగా కలుసుకున్నారు రాజూ, రాధికలు.

"రాధీ! ... మనం ఎక్కడికయినా వెళ్ళిపోదాం" హఠాత్తుగా అన్నాడు రాజు.

తృళ్ళిపడింది రాధిక "ఎక్కడికి!"

"ఎక్కడికో అక్కడికి! ఈ విశాల ప్రపంచంలో మనిద్దరికీ చోటు ఉండకపోదు" ఏదో సినిమా డైలాగు విసిరాడు రాజు.

"ఇది సినిమాలో డైలాగా?" అని ఆలోచనలో పడ్డ రాధిక కాసేపాగి "అయితే యెప్పుడెడదాం?" అంది.

"నీ దగ్గర డబ్బెంతుంది?" అడిగాడు రాజు.

"ఎక్కువ లేదు. ఐస్‌క్రీమ్సు, అవీ కొనేశాను. ఆఁ... అన్నట్టు మా అమ్మమ్మ ఇచ్చిన వందరూపాయల్లో యింకా నలభై రూపాయలుంది."

"సరే! నాదగ్గర నాలుగుంబావలా వుంది. ప్రస్తుతం చాలు!"

"రాజూ!" అంది రాధిక.

"ఏమిటి?"

"అమ్మని వదిలి నేనెప్పుడూ వుండలేదు."

"ఓస్ అదా! పెళ్ళయితే అత్తవారింటికి వెళ్ళద్దూ? కొత్త ముందుగా వెడుతున్నాననుకో అంతే!" తేలిగ్గా అనేశాడు రాజు.

"కానీ...మనం చిన్నపిల్లలం!"

"భలేదానివే!" పెద్దగా నవ్వేడు రాజు.

"ఎందుకానవ్వు?" చిరుకోపంతో అంది రాధిక.

"మనం ఈ మధ్య స్కూల్ కి డుమ్మాకొట్టి చూసిన సినిమాల్లో హీరో, హీరోయిన్లు చిన్నపిల్లలు కాదూ? మనం లక్ష్మీలో చూసిన సినిమాలో పదిహేనేళ్ళ అమ్మాయికి కొడుకు పుట్టలేదూ?" ధైర్యం చెప్పాడు రాజు.

రాధికకి ఆ సీన్ గుర్తొచ్చింది. "నిజమే! లాస్ట్ కి పెళ్ళి సీన్లో ఆ పిల్లాడికి పాలుకూడా ఇస్తుందా హీరోయిన్!" మెల్లగా గొణిగింది.

"ఆఁ...ఇంక భయంలేదుగా? ఆ సినిమాలోలాగే కొన్నాళ్ళకి పెద్దాళ్ళు మనల్ని వెతికి తీసికెళ్ళి పెళ్ళి చేసేస్తారు! ఇంక అప్పై మీ అమ్మా నాన్నలా ఒకేగదిలో ఒకే మంచం మీద..." అతని మాటలు పూర్తికాలేదు. సిగ్గుపడిపోయింది రాధిక. చెంపలు అరుణిమ దాల్చాయి.

"మా నాన్నలా బోలెడు సెక్స్ బుక్స్ పబ్లిగ్గా చదువు కోవచ్చు" రాధిక చెంపమీద పెదవులానా్చాడు రాజు.

పదమూడేళ్ళ రాధికా, పదహారేళ్ళ రాజూ సినీ ప్రేమి కుల్లా ఎవరికీ చెప్పకుండా ఎగిరిపోయారు.

* * *

రోజులు, నెలలు గడిచిపోతున్నాయి. రాజు కోసం రాఘవయ్య దంపతులు, రాధిక కోసం గోవర్ధన్ దంపతులు అనేక విధాల గాలించి విసిగి వేసారిపోయారు.

చివరికి ఆశ వదులుకున్నారు.

రెండేళ్ళ తరువాత రాజు మతిస్థిరం లేకుండా యిల్లు చేర్చబడ్డాడు.

అణగారిపోయిన ఆశ చిగురించిన గోవర్ధన్ దంపతులు పరుగున, తూలనాడి వెళ్ళగొట్టిన మాజీ డ్రయివర్ యిల్లుచేరి రాజుని అనేక విధాలుగా ప్రశ్నించి ఓడిపోయారు.

అన్నింటికీ వెకిలిగా నవ్వడం, భోరుమని ఏడవడం తప్ప అతనెలాంటి ఇన్‌ఫర్మేషన్ ఇవ్వలేకపోయాడు.

అతనికి పిచ్చి ఎందుకు ఎక్కిందో మాత్రం వారికి అర్థం కాలేదు.

కానీ ఇద్దరూ కలిసి వెళ్ళినప్పుడు ఓపెద్దమనిషి నమ్మించి ఆ యిద్దర్నీ యిల్లు చేర్చి వికసించని ఆ కన్నె కుసుమాన్ని అమానుషంగా చిదిమి నేలరాసిన ఆ దృశ్యాన్ని కళ్ళారా చూసీ, ఆమె ఆక్రందనలు చెవులారా విన్న రాజుకి మతిస్థిరం

తప్పిందనీ, ఇంత పరిస్థితి యిదీ అని అతడు చెపుతాడనీ ఎవరు చెప్తారు?

పది సంవత్సరాలు గడిచినా రాజులో మార్పు లేదు. అలా పిచ్చిగా రోడ్లవెంట తిరుగుతూనే వున్నాడు.

ఏ చిన్నపిల్ల కనిపించినా, "రాధీ! రాధీ!" అంటూ వెంటపడుతూంటే మొదట్లో భయపడినా అతనివల్ల యెలాంటి అపకారం జరగదని తెలుసుకున్న జనం అంతగా పట్టించుకో లేదు.

అతను తిన్ననాడు యింట్లో తింటాడు. లేనినాడు లేదు. ఒక్కోరోజు యింటికే రాడు. అయినా ఎవరూ పట్టించుకోరు. తల్లి పట్టించుకున్నా లాభం లేదు.

రాఘవయ్య సెక్సుబుక్స్ చదువుతూనే వున్నాడు.

గోవర్ధన్ విచ్చలవిడి ప్రణయం సాగించడమేగాక తరచూ బ్లూఫిలిం యింటికి తెచ్చి భార్యా సమేతుడై మరీ చూస్తున్నాడు.

నిర్మాతలు పాలవంటి పసి మనసుల్లో రకరకాల విష బిందువులు చిలికించి ఆ పసివారు పతనమైపోతున్నా, తాము కోట్లకి పడగలు ఎత్తుతూనే వున్నారు.

* * *

దుర్గాష్టమి! విజయవాడ కనకదుర్గగుడి ప్రాంతంలో ఇసుక వేస్తే రాలనంతటి జనం!

మెట్ల పొడవునా బారులు తీరివున్న ముష్టివాళ్ళని చూస్తూంటే "అమ్మా! భారతమాతా! వీరుకూడా నీ బిడ్డలే

సమ్మా! ఎందుకు వీరి రాతలిలా వున్నాయి?" అని ఎలుగెత్తి అడగాలనిపిస్తుంది.

ముష్టివారి కళ్ళలో ఆకలి ఆక్రందనలు! అవి అర్థం చేసుకునో, లేక గంపెడు పుణ్యం మూటకట్టుకోవాలనే స్వార్థంతోనో కొందరు పైసలు వారి మీదికి విసిరేస్తున్నారు.

చిరిగిపోయిన నిక్కరు, బనీను వేసుకుని బారెడుగడ్డంతో ఎముకలగూడులా వున్న ఒక ముష్టివాడు పట్టులంగా ఓ చేత్తో ఎత్తిపట్టుకుని మరో చేత పూలసజ్జ పట్టుకుని తల్లిదండ్రుల వెనక దర్పంగా నడుస్తున్న ఓ పిల్ల చెయ్యిపట్టుకుని "రాధీ!" అన్నాడు ఆనందంగా. అతని కళ్ళలో కోటి దివ్వెలకాంతి.

తృళ్ళిపడింది యెదురు మెట్టుమీద కూర్చున్న మరో ఎముకలగూడు.

నిప్పులు కురిపించాడు ఆ పిల్ల తండ్రి. ఆ పిల్ల అసహ్యంగా చూసి చెయ్యి విదిల్చుకుని తల్లిచాటుకుపోయి నిల్చుంది.

"ఏరా! రాస్కెల్! ఆ పిల్ల గాజులు కాజేద్దామనుకున్నావా?" మెట్ల మొదట్లో నిల్చున్న కానిస్టేబుల్ దూకుడుగా వచ్చి ఆ ముష్టివాడి దవడ పగలగొట్టాడు.

కాసేపు అంతా నిర్ఘాంతబోయారు.

"రాధీ! నేను.. నీరాజుని రాధీ!" తిరిగి ఆ పిల్ల చెయ్యి అందుకోబోయిన అతన్ని కానిస్టేబుల్ కోపంతో తన్నిన తన్నుకు లుంగలుచుట్టుకుని మెట్ల మొదట్లోకొచ్చి పడ్డాడు.

"రాజూ!" తూలుకుంటూ వచ్చింది ఆ మరో ఎముకల గూడు. ప్రాణాలు పోతున్నట్లు బాధపడుతున్న ఆ ముష్టివాడు మెల్లగా కళ్ళువిప్పి తనని పిల్చిన వ్యక్తిని చూసి కళ్ళు చిట్లించాడు.

"రాజూ! నేను రాజూ! నీ రాధిని" దుఃఖంతో ఆమె మాట తడబడింది. ఇంకా తనకంట కన్నీరున్నందుకు ఆమెకే ఆశ్చర్యం వేసింది.

చిత్రం! రాజు ఆమెని గుర్తించాడు,

"రాధీ!" క్షణం అతని కళ్ళలోకి జీవం వచ్చింది.

"రాజూ!" అతని ఒడిలోకి ఒరిగిపోయింది నూట నాలుగు జ్వరంతో, కాసిని టీ నీళ్ళయినా లేక అలాగే ఆ లైన్‌లో కూర్చుని అడుక్కుంటున్న లక్షాధికారి ఏకైక పుత్రిక అయిన రాధిక!

"ఏమిటీ న్యూసెన్స్?" విసుక్కున్నారు భక్తులు.

"లేరా! వెధవా! నీకూడా ప్రేమ లేనట్రా?... అందుకే ఇలా తగలబడింది దేశం!" తన విట్టుకు తనే పగలబడి నవ్వాడు కానిస్టేబుల్.

"పాపం!" అనుకున్నారు కొందరాడవాళ్ళు.

"లేవండి!" మరోసారి గర్జించి లాఠీతో ఒకరి కౌగిట్లో ఒకరు ఒదిగినట్లున్న రాజూ రాధికల్ని చెరోటీ తగిలించాడు కానిస్టేబుల్.

వారు కదల్లేదు.

తనూ తన్నిన తన్నుకు అతనూ, తిండిలేక జ్వరతీవ్రతచేత హతాత్తుగా అయినవాళ్ళని చూసి తట్టుకోలేక ఆమె ప్రాణాలు కోల్పోయారని తెలియని కానిస్టేబుల్ మరోసారి బూటు కాలితో బలంగా తన్నాడు.

ఆ తన్నుకు యిద్దరూ వెల్లకిలపడ్డారు. పరిస్థితి గమనించిన అతనో క్షణం తెల్లబోయాడు వెంటనే తేరుకుని జనాన్ని అదుపులోకి తీసుకురావాలన్నట్టు మరికొంతమంది బలగాన్ని రప్పించి ఆ రెండు శవాల్ని మున్సిపాలిటీ బండిలో చేర్పించి, తమ డిపార్ట్మెంట్ ఎంత చురుగ్గా పని చెయ్యాలదో నిరూపించాడు.

ప్రకృతి మౌనంగా రోదించింది.

కనకదుర్గమ్మ తృళ్ళిపడింది.

ఒకటి-బొట్టు కన్నీరు విడవడానికైనా ఆప్తులు లేని ఆ ప్రేమికుల్ని చూసి కృష్ణవేణమ్మ ఆల్లాడిపోయింది.

"మా ఈ చావుకు కారకులెవరు?

పసివారి ఎదుట విచ్చలవిడి ప్రణయం సాగించి వారిలో వింతకోరికలు జనించడానికి కారకులయిన ఆ పెద్దలదా? వెధవ పుస్తకాలు అంటూనే వాటిని అద్దెకి తెచ్చి చదివి తాత్కాలికపు ఉద్రేకం పొంది ఆనందించే రాఘవయ్యలాంటి వారిదా? కాక అలాంటి పుస్తకాలని సంఘంలో నిషేధించలేని ప్రభుత్వానిదా? లోకం ఏమైతేనేం తమకు నాలుగు డబ్బులు రాత్తే చాలు! అనుకుని అడ్డమైన అస్లీలతను సినిమాల్లో యిరికించి,

అమాయకులయిన పసివార్ని పతనంచేసే ఆ నిర్మాతలదా? అదీ గాక తను మనుమరాలు వయసున్న ఓ పసిపాపని, ఓ విడీవిడని మొగ్గని అమానుషంగా నలిపి రాక్షస ప్రవృత్తిగా ఆనందించడమేగాక, ఆ పిల్లల్నే అయినకాడికి అమ్మి డబ్బు చేసుకుని చేతులు కడుక్కున్న ఆ పెద్దమనిషిదా? కాక అధికార బలంతో ముందు, వెనకా చూడకుండా దిక్కులేని అమాయక ప్రాణుల్ని బూటుకాలితో తన్నిన పోలీసుదా?

ఎవరిది తప్పు? ఎవరు కారకులు?

ఎవరు? ఎవరు? ఎవరు?"

అని నిలదీస్తున్నట్టు, ఆవేశంగా ప్రశ్నిస్తున్నట్టు ఉన్న అభాగ్యుల ఆ శవాలని చూసి, జవాబుతోచని కనకదుర్గమ్మవారు మామూలుగా, ఓ సామాన్య ప్రేక్షకురాలిలా చూస్తూండిపోయింది.

(ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక)

)—•—(